Tento dokument slúži čisto na potrebu dokumentácie a inštitúcie nenesú nijakú zodpovednosť za jeho obsah

►**B**

RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE RADY

z 13. júna 2002

o boji proti terorizmu

(2002/475/SVV)

(Ú. v. ES L 164, 22.6.2002, s. 3)

Zmenené a doplnené:

		Úradný vestník		
		Č.	Strana	Dátum
►**M1**	Rámcové rozhodnutie Rady 2008/919/SVV z 28. novembra 2008	L 330	21	9.12.2008

▼B

RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE RADY

z 13. júna 2002

o boji proti terorizmu

(2002/475/SVV)

RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o založení Európskej únie, najmä na jej článok 29, článok 31 písm. e) a článok 34 ods. 2b),

so zreteľom na návrh Komisie ([1]),

so zreteľom na stanovisko Európskeho parlamentu ([2]),

keďže:

(1) Európska únia je založená na univerzálnych hodnotách ľudskej dôstojnosti, slobody, rovnosti a solidarity, rešpektovania ľudských práv a základných slobôd. Je založená na princípe demokracie a princípe zákonnosti, princípoch, ktoré sú spoločné pre členské štáty.

(2) Terorizmus predstavuje jedno z najzávažnejších porušení týchto princípov. Vyhlásenie z La Gomera prijaté na neformálnom zasadnutí Rady, ktoré sa konalo dňa 14. októbra 1995, potvrdilo, že terorizmus predstavuje hrozbu pre demokraciu, pre slobodné uplatňovanie práv a pre hospodársky a sociálny rozvoj.

(3) Všetky alebo niektoré členské štáty sú zmluvnými stranami viacerých dohovorov týkajúcich sa terorizmu. Dohovor Rady Európy z 27. januára 1977 o potláčaní terorizmu nepovažuje teroristické trestné činy za politické trestné činy ani za trestné činy súvisiace s politickými trestnými činmi ani za trestné činy politicky motivované. Organizácia Spojených národov prijala Dohovor o potláčaní teroristických bombových útokov z 15. decembra 1997 a Dohovor o potláčaní financovania terorizmu z 9. decembra 1999. V rámci organizácie Spojených národov práve prebiehajú rokovania o návrhu globálneho dohovoru proti terorizmu.

(4) Na európskej úrovni Rada dňa 3. decembra 1998 prijala Akčný plán Rady a Komisie o tom, ako najlepšie vykonávať ustanovenia Amsterdamskej zmluvy v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti ([3]). Pozornosť je taktiež potrebné venovať záverom rady z 20. septembra 2001 a mimoriadnemu plánu činnosti Európskej rady v boji proti terorizmu z 21. septembra 2001. Terorizmus bol uvedený v záveroch zasadnutia Európskej rady, ktoré sa konalo v Tampere v dňoch 15. a 16. októbra 1999 a zo zasadnutia Európskej rady, ktoré sa konalo v Santa María de Feira v dňoch 19. a 20. júna 2000. Zmieňuje sa o ňom taktiež oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu o polročnej aktualizácii hodnotenia pokroku dosiahnutého pri vytváraní oblasti „slobody, bezpečnosti a spravodlivosti“ (druhá polovica roku 2000). Okrem toho dňa 5. septembra 2001 Európsky parlament prijal odporúčanie o úlohe Európskej únie v boji proti terorizmu. Okrem toho, je potrebné pripomenúť, že dňa 30. júla 1996 vedúce najvyspelejšie krajiny (G7) a Rusko, ktoré sa stretli v Paríži, vyhlásili dvadsaťpäť opatrení na boj proti terorizmu.

(5) Európska únia prijala veľké množstvo osobitných opatrení majúcich dopad na terorizmus a organizovaný zločin, ako sú napríklad rozhodnutie Rady z 3. decembra 1998 nariaďujúce Europolu, aby sa zaoberal zločinmi spáchanými, alebo ktoré by mohli byť

([1]) Ú. v. ES C 332 E, 27.11.2001, s. 300.
([2]) Stanovisko doručené 6. februára 2002 (zatiaľ neuverejnené v Úradnom vestníku).
([3]) Ú. v. ES C 19, 23.1.1999, s. 1.

▼B

spáchané počas teroristických akcií proti životu, telesnej integrite, osobnej slobode a majetku ([1]); Jednotná akcia Rady 96/610/SVV z 15. októbra 1996 týkajúca sa vytvorenia a vedenia zoznamu špecializovaných protiteroristických kompetencií, schopností a odborných znalostí, ktoré by napomáhali protiteroristickej spolupráci medzi členskými štátmi Európskej únie ([2]); Jednotná akcia Rady 98/428/SVV z 29. júna 1998 o vytvorení Európskej súdnej siete ([3]), ktorá by bola zodpovedná aj za teroristické trestné činy, najmä článok 2; Jednotná akcia Rady 98/733/SVV z 21. decembra 1998 o považovaní účasti v zločineckej organizácii za trestný čin v členských štátoch Európskej únie ([4]); a odporúčanie Rady z 9. decembra 1999 o spolupráci v boji proti financovaniu teroristických skupín ([5]).

(6) Definícia teroristického trestného činu by sa mala zosúladiť vo všetkých členských štátoch, vrátane tých trestných činov, ktoré sa týkajú teroristických skupín. Navyše je potrebné stanoviť tresty a sankcie pre fyzické a právnické osoby, ktoré spáchali alebo sú zodpovedné za spáchanie takýchto trestných činov, ktoré odrážajú závažnosť takýchto trestných činov.

(7) Je potrebné zaviesť princípy príslušnosti s cieľom zabezpečiť, aby mohli byť teroristické trestné činy efektívne stíhané.

(8) Obete teroristických trestných činov sú bezbranné a preto sú nevyhnutné osobitné opatrenia aj čo sa ich týka.

(9) Vzhľadom na skutočnosť, že ciele navrhovanej akcie nemôžu v dostatočnej miere splniť samotné členské štáty a vzhľadom na potrebu reciprocity je ich možné lepšie dosiahnuť na úrovni únie, preto únia môže prijať opatrenia v súlade s princípom subsidiarity. V súlade s princípom proporcionality toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec, ktorý je nevyhnutný na účely dosiahnutia týchto cieľov.

(10) Toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva, ktoré sú zaručené Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ktoré vyplývajú z ústavných tradícií členských štátov ako základných princípov práva spoločenstva. Únia dodržiava princípy uznané v článku 6 ods. 2 Zmluvy o Európskej únii, ktoré sú uvedené aj v Charte základných práv Európskej únie, konkrétne v jej kapitole VI. Nič čo je uvedené v tomto rámcovom rozhodnutí sa nesmie interpretovať tak, že by malo redukovať alebo obmedzovať základné práva a slobody, ako sú napríklad právo na štrajk, slobodu zhromažďovania, slobodu združovania alebo slobodu prejavu, vrátane práva každého vytvárať alebo vstupovať do odborových zväzov spolu s inými na ochranu svojich vlastných záujmov a s nim súvisiace právo demonštrovať.

(11) Týmto rámcovým rozhodnutím sa neriadia akcie ozbrojených síl počas ozbrojených konfliktov, ktoré sa riadia medzinárodným humanitárnym právom v zmysle týchto podmienok podľa tohto práva, a ani akcie ozbrojených síl štátu pri výkone jeho oficiálnych funkcií, pokiaľ sa riadia inými pravidlami medzinárodných právnych predpisov.

PRIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTIE:

([1]) Ú. v. ES C 26, 30.1.1999, s. 22.
([2]) Ú. v. ES L 273, 25.10.1996, s. 1.
([3]) Ú. v. ES L 191, 7.7.1998, s. 4.
([4]) Ú. v. ES L 351, 29.12.1998, s. 1.
([5]) Ú. v. ES C 373, 23.12.1999, s. 1.

▼B

Článok 1

Teroristické trestné činy a základné práva a princípy

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa úmyselné činy uvedené nižšie v bodoch a) až i), definované ako trestné činy podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré vzhľadom na ich povahu alebo kontext môžu vážne poškodiť krajinu alebo medzinárodnú organizáciu, ak sú spáchané s cieľom:

— vážne zastrašovať obyvateľstvo, alebo

— neoprávnene naliehať na vládu alebo medzinárodnú organizáciu, aby vykonala alebo sa zdržala vykonania akéhokoľvek činu, alebo

— vážne destabilizovať alebo poškodiť základné politické, ústavné, hospodárske alebo sociálne štruktúry krajiny alebo medzinárodnej organizácie,

považovali za teroristické trestné činy:

a) útoky na životy osôb, ktoré môžu spôsobiť smrť,

b) útoky na fyzickú integritu osoby;

c) únosy alebo branie rukojemníka;

d) spôsobenie značného poškodenia vládneho alebo verejného zariadenia, dopravného systému, infraštruktúry, vrátane informačného systému, pevných plošín nachádzajúcich sa na pevninskom prahu, verejného miesta alebo súkromného majetku, ktoré by mohlo ohroziť ľudský život alebo mať za následok značné ekonomické straty;

e) únos/obsadenie lietadiel, lodí alebo ostatných prostriedkov verejnej alebo nákladnej dopravy;

f) výroba, vlastnenie, získanie, preprava, dodávka alebo použitie zbraní, výbušnín alebo jadrových alebo chemických zbraní, ako aj výskum a vývoj biologických a chemických zbraní;

g) uvoľnenie nebezpečných látok alebo spôsobenie požiaru, záplav alebo výbuchov, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;

h) zasahovanie do alebo prerušenie dodávok vody, elektriny alebo akéhokoľvek iného základného prírodného zdroja, ktorých následkom je ohrozenie ľudského života;

i) vyhrážanie sa spáchaním niektorého z činov uvedených v bodoch a) až h).

2. Toto rámcové rozhodnutie nemá za cieľ meniť záväzok rešpektovať základné práva a základné právne princípy, ktoré sú zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.

Článok 2

Trestné činy týkajúce sa teroristických skupín

1. Na účely tohto rámcového rozhodnutia výraz „teroristická skupina“ znamená: štruktúrovanú skupinu viac ako dvoch osôb zriadenú na určité obdobie a konajúcu s úmyslom páchať teroristické trestné činy. „Štruktúrovaná skupina“ znamená skupinu, ktorá nie je vytvorené náhodne na okamžité spáchanie trestného činu a ktorá nemusí mať formálne definované úlohy pre svojich členov, stálu členskú základňu alebo vyvinutú štruktúru.

2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby nasledujúce medzinárodné činy bolo považované za trestné:

a) riadenie teroristickej skupiny;

b) účasť v činnostiach teroristickej skupiny, vrátane poskytovania informácií alebo materiálnych zdrojov, alebo akékoľvek financovanie jej

▼B

činností s uvedomovaním si skutočnosti, že takáto účasť prispeje k zločineckej činnosti tejto teroristickej skupiny.

▼M1

Článok 3

Trestné činy spojené s teroristickými aktivitami

1. Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

a) „verejné podnecovanie k páchaniu teroristického trestného činu“ znamená rozširovanie správy určenej verejnosti alebo jej sprístupnenie iným spôsobom s úmyslom podnietiť spáchanie jedného z trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h), keď z takejto činnosti, či už priamo obhajujúcej teroristické trestné činy, plynie nebezpečenstvo spáchania jedného alebo viacerých takýchto trestných činov;

b) „nábor na terorizmus“ znamená žiadanie inej osoby, aby spáchala jeden z trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h) alebo v článku 2 ods. 2;

c) „výcvik na terorizmus“ znamená poskytnutie návodu pri výrobe alebo použití výbušnín, strelných zbraní alebo iných zbraní, alebo škodlivých alebo nebezpečných látok, alebo pri iných osobitných spôsoboch alebo technikách na účely spáchania jedného z trestných činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h) s vedomím, že poskytnuté skúsenosti sú určené na tento účel.

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie toho, aby trestné činy spojené s teroristickými aktivitami zahŕňali tieto úmyselné činy:

a) verejné podnecovanie k páchaniu teroristického trestného činu;

b) nábor na terorizmus;

c) výcvik na terorizmus;

d) krádež s priťažujúcimi okolnosťami s cieľom spáchať jeden z činov uvedených v článku 1 ods. 1;

e) vydieranie s cieľom spáchať jeden z činov uvedených v článku 1 ods. 1;

f) vystavenie falošných administratívnych dokumentov s cieľom spáchať jeden z činov uvedených v článku 1 ods. 1 písm. a) až h) a článku 2 ods. 2 písm. b).

3. Na to, aby bol skutok trestný v zmysle odseku 2, nie je nutné, aby sa teroristický trestný čin skutočne spáchal.

Článok 4

Napomáhanie alebo navádzanie, podnecovanie a pokus o trestný čin

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby napomáhanie alebo navádzanie na trestné činy uvedené v článku 1 ods. 1, článkoch 2 alebo 3 bolo trestné.

2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby podnecovanie trestného činu uvedeného v článku 1 ods. 1, článku 2 alebo článku 3 ods. 2 písm. d) až f) bolo trestné.

3. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby pokus o spáchanie trestného činu uvedeného v článku 1 ods. 1 a článku 3 ods. 2 písm. d) až f), s výnimkou držby uvedenej v článku 1 ods. 1 písm. f) a trestného činu uvedeného v článku 1 ods. 1 písm. i), bol trestný.

4. Každý členský štát sa môže rozhodnúť, že prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby pokus spáchania činu uvedeného v článku 3 ods. 2 písm. b) a c) bol trestný.

▼B

Článok 5

Tresty

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa trestné činy uvedené v článkoch 1 až 4 trestali účinnými, primeranými a odrádzajúcimi trestnými sankciami, ktoré môžu byť dôvodom k extradícii.

2. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa teroristické trestné činy uvedené v článku 1 ods. 1 a trestné činy uvedené v článku 4, pokiaľ sa týkajú teroristických trestných činov, trestali trestami odňatia slobody prísnejšími, ako sú tresty, ktoré ukladajú vnútroštátne právne predpisy za takéto trestné činy spáchané bez zvláštneho úmyslu, ktorý vyžaduje článok 1 ods. 1, s výnimkou prípadov, kedy sú uložiteľné tresty už maximálne možnými trestami podľa vnútroštátnych právnych predpisov.

3. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa trestné činy uvedené v článku 2 trestali trestami odňatia slobody s maximálnym trestom najmenej pätnásť rokov za trestný čin uvedený v článku 2 ods. 2 písm. a) a za trestné činy uvedené v článku 2 ods. 2 písm. b) maximálny trest minimálne osem rokov. Pokiaľ sa trestný čin uvedený v článku 2 ods. 2 písm. a) týka len činu uvedeného v článku 1 ods. 1 písm. i), maximálny trest nesmie byť kratší ako osem rokov.

Článok 6

Zvláštne okolnosti

Každý členský štát môže prijať potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa tresty uvedené v článku 5 mohli znížiť, ak páchateľ:

a) prestane s teroristickou činnosťou a

b) poskytne správnym alebo súdnym orgánom informácie, ktoré by inak nemohli získať a ktoré im pomôžu:

   i) predísť následkom trestného činu alebo ich zmierniť;

   ii) identifikovať alebo postaviť pred súd ostatných páchateľov;

   iii) získať dôkazy; alebo

   iv) zabrániť ďalším trestným činom uvedeným v článkoch 1 až 4.

Článok 7

Zodpovednosť právnických osôb

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby právnické osoby boli považované za zodpovedné za trestné činy uvedené v článkoch 1 až 4 spáchané v ich prospech akoukoľvek osobou, konajúcou či už individuálne alebo ako súčasť orgánu právnickej osoby, ktorá má v rámci právnickej osoby vedúce postavenie založené na:

a) oprávnení zastupovať túto právnickú osobu, alebo

b) právomoci prijímať rozhodnutia v mene tejto právnickej osoby, alebo

c) právomoci vykonávať kontrolu v rámci tejto právnickej osoby,

2. Okrem prípadov uvedených v odseku 1 každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby právnická osoba niesla zodpovednosť, ak nedostatočný dohľad alebo kontrola osoby uvedenej v odseku 1 umožnila spáchanie trestného činu uvedeného v článkoch 1 až 4 v prospech tejto právnickej osoby osobou konajúcou na základe právomoci tejto právnickej osoby.

▼B

3. Zodpovednosť právnickej osoby podľa odsekov 1 a 2 nevylučuje trestné konanie proti fyzickým osobám, ktoré sú páchateľmi, podnecovateľmi alebo spolupáchateľmi trestných činov uvedených v článkoch 1 až 4.

Článok 8

Tresty pre právnické osoby

Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby právnická osoba, ktorá je zodpovedná podľa článku 7, bola potrestaná účinnými, primeranými a odrádzajúcimi trestami, ktoré zahŕňajú trestnoprávne alebo iné ako trestnoprávne pokuty a okrem iných sankcií môžu zahŕňať napríklad:

a) zamietnutie nároku na príspevky alebo pomoc z verejných zdrojov;

b) dočasný alebo trvalý zákaz vykonávania obchodných činností;

c) uloženie súdneho dohľadu;

d) súdny príkaz na likvidáciu spoločnosti;

e) dočasné alebo trvalé zatvorenie zariadení, ktoré sa použili na spáchanie trestného činu.

Článok 9

Príslušnosť a trestné stíhanie

1. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na určenie príslušnosti nad trestnými činmi uvedenými v článkoch 1 až 4 v prípadoch, ak:

a) je trestný čin spáchaný celý alebo čiastočne na jeho území; každý členský štát môže rozšíriť príslušnosť, ak je trestný čin spáchaný na území niektorého iného členského štátu;

b) trestný čin je spáchaný na palube lode plaviacej sa pod jeho vlajkou alebo lietadla registrovaného v tomto štáte;

c) páchateľ je jedným z jeho štátnych príslušníkov alebo osobou, majúcou trvalý pobyt v tomto štáte;

d) trestný čin je spáchaný v prospech právnickej osoby, ktorá má sídlo na jeho území;

e) trestný čin je spáchaný proti inštitúciám alebo ľuďom príslušného členského štátu alebo proti inštitúcii Európskej únie alebo orgánu zriadenému v súlade so Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva alebo Zmluvou o Európskej únii, ktoré má sídlo v tomto členskom štáte.

2. Ak trestný čin spadá pod príslušnosť viac ako jedného členského štátu a ak ktorýkoľvek z týchto štátov ho môže právoplatne trestne stíhať na základe rovnakej skutkovej podstaty, príslušné členské štáty sa spoločne rozhodnú, ktorý z nich bude stíhať páchateľov s cieľom sústrediť, ak je to možné, konanie v jednom členskom štáte. Za týmto účelom môžu členské štáty požiadať o pomoc ktorýkoľvek orgán alebo mechanizmus zriadený v rámci Európskej únie s cieľom napomáhať spolupráci medzi ich súdnymi orgánmi a koordinovať ich činnosť. Zvláštnu pozornosť je potrebné venovať týmto faktorom:

— členský štát má byť ten, na ktorého území boli činy spáchané,

— členský štát má byť ten, ktorého je páchateľ štátnym občanom alebo tam má trvalé bydlisko,

— členský štát má byť členským štátom pôvodu obetí,

— členský štát má byť ten, na ktorého území boli páchatelia vypátraní,

▼B

3. Každý členský štát prijme potrebné opatrenia na stanovenie príslušnosti nad trestnými činmi uvedenými v článkoch 1 až 4 aj v prípadoch, ak odmieta odovzdať alebo vydať osobu podozrivú alebo usvedčenú zo spáchanie takéhoto trestného činu inému členskému štátu alebo tretej krajine.

4. Každý členský štát zabezpečí, aby sa príslušnosť vzťahovala aj na prípady, kedy ktorýkoľvek z trestných činov uvedených v článkoch 2 a 4 bol spáchaný celý alebo čiastočne na jeho území, bez ohľadu na to, kde ma teroristická skupina sídlo alebo kde vykonáva svoju trestnú činnosť.

5. Tento článok nevylučuje výkon súdnej právomoci v trestných veciach, ktorá je ustanovená členským štátom v súlade s jeho vnútroštátnymi právnymi predpismi.

Článok 10

Ochrana obetí a pomoc obetiam

1. Členské štáty zabezpečia, aby vyšetrovanie alebo trestné stíhanie trestných činov, na ktoré sa vzťahuje toto rámcové rozhodnutie, neboli závislé na správe alebo obvinení vznesenom osobou, na ktorej bol trestný čin spáchaný, aspoň v prípadoch, ak činy boli spáchané na území členského štátu.

2. Okrem opatrení ustanovených v Rámcovom rozhodnutí Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí v trestných konaniach ([1]), každý členský štát v prípade potreby prijme všetky možné opatrenia na zabezpečenie primeranej pomoci rodinám obetí.

Článok 11

Vykonávanie a správy

1. Členské štáty prijmú do 31. decembra 2002 opatrenia potrebné na splnenie tohto rámcového rozhodnutia.

2. Do 31. decembra 2002 členské štáty zašlú Generálnemu sekretariátu Rady a Komisii znenie ustanovení transponujúcich do ich vnútroštátnych právnych záväzky, ktoré pre nich vyplývajú z tohto rámcového rozhodnutia. Na základe správy vypracovanej podľa týchto informácií a správy od Komisie Rada do 31. decembra 2003 posúdi, či členské štáty prijali opatrenia potrebné na splnenie tohto rámcového rozhodnutia.

3. Správa Komisie sa má týkať najmä transpozície záväzku uvedeného v článku 5 ods. 2 do trestného práva členských štátov.

Článok 12

Územná platnosť

Toto rámcové rozhodnutie sa vzťahuje na Gibraltár.

Článok 13

Nadobudnutie účinnosti

Toto rámcové rozhodnutie nadobúda účinnosť dňom jeho uverejnenia v Úradnom vestníku.

([1]) Ú. v. ES L 82, 22.3.2001, s. 1.